

Baranya Zöldút bejárás 2014. június 7-8-9.

A túraleírásaim általában terjedelmesek, de sajnos nem tudok rövidebbet írni, mert mindig tele vagyok élményekkel és olyan jó róluk írni. És persze úgy írom, hogy nézegetem közben a képeket és sorban jutnak eszembe az események amit persze le kell írnom, ezért ha hosszúnak találjátok leírást a fotóst (Frici) kell kárhóztatni, mert élvezet nézni a képeket és visszagondolni a szép napokra. Először is üzenem az Európai Uniónak, hogy hasonló programokra nyugodtan küldheti a pénzt, nem volt feleslegesen elköltött euró.

A túránk az Interspar parkolójából indult és már az is érdekes volt, hogy egyre több ismerőst fedeztünk fel egymás között. Na, azért érkeztek új arcok is és mikor az utolsó túrázó is betekert elkészítettük a csoportképeket. Persze több fényképezőgépet kellett elkattintani, mert mindenki szerette volna, ha birtokol egy ilyen induló fotót. Az útvonalunk Nagyrádon át Pogányig vezetett földutakon keresztül. Már az eleje kalandos volt, mert a Nagyrápai rész nem nagyon kitaposott és használt, ezért mindenkinek vizes lett a cipője a nagy fűben ezt persze nem bántuk, mert kánikula ígérkezett mind a három napra. Pogányig „belerázódtunk” ebbe a földesutas kerekedésbe és a tónál kiépített pihenőnél kicsit megálltunk ismerkedni. Mindenki elmondott magáról pár lényeges információt és már itt lehetett tudni, hogy egy nagyon jó társaság jött el a túrára.

A pogányi tó mentén elindultunk Szőkéd irányába, ahol is észrevettük, hogy az egyik túratársunk eltűnt. Még szerencse, hogy a 21. századi technika lehetővé teszi, hogy mindenkit elérjünk, ezért hamar kiderült, hogy az „elveszett embernek” nem történt semmi baja ellenben a kerékpárjának komoly műszaki problémája adódott és fel kellett adnia a túrát. A harmadik nap végén azért már mindenki számára kiderült, hogy igen komoly kihívásokat kellett kiállniuk a kerékpároknak és a túrázóknak.

Szőkéd település mellett értünk ki a műútra és innen Egerág felé vettük az irányt, majd Kisherend felől mentünk Kiskassára. Itt már pihenőt kellett tartanunk, mert a földútas kerekedés azért kimerítő egy kissé, de kárpótolt a finom kamilla illat, mert pont teljes virágzásban volt végig az utunk mentén.

Kiskassáról a bólyi kerékpárutat céloztuk meg, hogy a bólyi fagyizónál újból kicsit szusszanjunk egyet, majd irány Nagynyárad. Innen már csak az udvari határállomásig kellett eltekerünk. Közben találoztunk más kerékpár túrázóval (Mészáros Józsi és az unokája). Ilyenkor derül ki, hogy milyen kicsi a megyénk vagy talán sok a kerékpáros és mindenhol felbukkanunk. Együtt mentünk tovább a határig és közösen folytattuk a tekerést. Itt már mindenki igen poros volt, mert ezek a zöldutas útszakaszok már csak ilyenek.

A határon átjutás zökkenő mentes volt, legalábbis azt hittük, míg észre nem vettük, hogy ketten lemaradtak. Az iráni fiú és Dodi. Na, volt meglepetés. Mint később kiderült kicsit több adminisztrációval jár egy közel-keleti állampolgár határon átjutása, de ez is megoldódott és szerencsésen utol értek Topolje településen ahol volt időnk friss vizet tölteni. Irány Darázs ahol valamilyen falunapi műsorral fogadtak, persze nem csak minket. Megnéztünk egy kis táncos énekes műsort, mert után igen nagy emelkedőt kellett legyőznünk és ehhez kellett az energia és pihenés. Mindenki felért és kis szusszanás után mentünk Batinára ahol megnéztünk egy emlékművet ami szintén igen magasan található és gyönyörű kilátás nyílt a Dunára. Ha kevesebb szűnyog lett volna talán többet időzünk, de mivel még a célunk is odébb volt elindultunk. Vörösmarton keresztül értünk Csuzára, ahol rögtön megálltunk egy Asztalos nevezetű kézműves, kerámia műhelyénél. Kicsit furcsa volt ezt felfogni, hogy a régi malomból kialakított kiállító épületen Asztalos felirat volt és az üzletben

csak kerámiákkal találkoztunk. Miután mindent megnéztünk és ezt a szójátékot is feldolgoztunk indultunk tovább a cél irányába a Piros Csizma fogadóhoz.

Szerintem mindenki elégedett lehetett a szállással, mert a nagy meleg után hűvös szobák fogadtak és rögtön lemoshattuk az út porát és egy kis pihenő után már szolgálták is fel a vacsorát, aminek a neve Cobanac. Ez az étel őz és vaddisznó húsból készült pörkölt szerű étel, amihez galuskát szolgálták fel, de nekem csak kenyérral jobban ízlett. Mindenki igen nagy étvággal állt neki az étkezésnek és bőségesen szolgálták is fel az ételből.

A nap végén senkit nem kellett elringatni. A fáradtság és a jóllakottság a legjobb álomba ringató. Második napi programunk 9-kor indult. Előtte igen bőséges reggelink volt körözöttel, szalámmal, sajttal, vajjal, lekvárral, mézzel, tojásrántottával és nagyon finom bodza itallal. Lehet hogy a tekerés előtt nem kellett volna olyan sokat ennünk, de szerintem nem lehetett kihagyni egyik ételt sem. Reggeli után megkaptunk az úti csomagokat ami személyenként három óriási szendvicSBől állt és 3 liter vízből.

Irány Eszék, ahová szinte végig gáton mentünk forgalomtól teljesen védetten, de „életveszélyben” a vadaktól. Olyan sok vaddisznó él a környéken, hogy volt ahol meg kellett állnunk, hogy az anyakoca átmehessen előttünk a kismalacaival. Aztán persze egy-két kismalac félősebb és nem ment a családdal, hanem utána szaladgált előttünk az úton. Nagyon nagy élmény volt, különösen az hogy olyan változatos volt az állatvilág. Talán jó lett volna egy természetőr, aki kicsit kalauzolt volna, de ne legyünk telhetetlenek így is gyönyörű volt. A Kopácsi réten kicsit áztattuk a lábunkat a hűvös tóban, túravezetőnk meg is mártózott benne.

Itt persze a turistákra vannak berendezkedve, ezért mi is meglátogattunk egy vendéglátóipari egységet ahol sörök, üdítők fogytak és egy nagyon érdekesen kiépített, tó melletti pihenőhelyen „ejtőztünk”. Itt már nem csak a fekvőbringások feküdtek, hanem mindenki, mert nagyon jó kis matracokat helyeztek ki. Mind ha csak minket vártak volna.

Az idővel jól álltunk, ezért megnéztünk egy kastélyt, a hozzá közel található nyári lakot valamint a kápolnát és itt is kicsit elidőztünk. A természetvédelmi területről kifelé ahogy tekerünk az erdei úton többször is közénk szalad vaddisznó, még jó hogy el nem „ütöttük” vagy ők minket. Lett volna kalamajka.

Kiérve a „vad” természetből már csak Eszéket kellett meghódítanunk. Megnéztük a város főterét végig tekerünk a gyönyörű reneszánsz házsoron egészen az Óvárosig. Az óvárosban körülnéztünk kicsit fotózkodtunk és máris eltelt a szabad programra szánt idő és mentünk vissza a találkozó helyre. Kis jégkrémezés után az utunk visszafelé már nem a töltesen vezetett, hanem közúton (milyen könnyebbség) nem voltunk veszélyben, mert kislevegű utakon haladtunk és a vadak már nem veszélyeztettek minket az autókhoz meg jobban hozzá vagyunk szokva.

Kisebb baleset azért történt egyik túra társunkkal, de hősiiesen tekert a szállásig. Azért az is kiderült, hogy nem biztos, hogy a sérült kezével másnap gond nélkül a hazafelé utat biztonsággal meg tudja tenni, de milyen a mi szerencsén ez is megoldódott később.

Csuzára visszatérve ismét kellemes vacsora várt minket. Borjúból, bárányból és vadhúsból készült sültet ettünk nagyon finom vegyes salátával és friss kenyérral. Itt sem maradtunk szégyenben igen jó étvággal falatoztunk. Talán azért nem szolgálták fel egyik nap sem sertéshúst, mert itt a déli népeknél a törökök 400 évig időztek nem olyan rövid 150 évig mint nálunk. Senki nem bánta a változatos húsételeket nagyon ízletesen volt elkészítve.

A vacsora közben megérkezett két pécsi biciklis ismerősünk és szerencsére most négykerekű járművel voltak és sérült túratársunkat a kerékpárjával haza is tudták vinni. Nem kellett kockáztatni az egészségét, mert nem lehetett tudni, hogy nem szenvedett-e törést. Lassan fogyatkozunk már a második embert „veszítettük” el.

Az esténket feldobta a 21. századi technika, mert a rengeteg fényképet megnézhattuk a túravezetőnk laptopján és újra átélhettük a jó élményeket. A közgázós fiúk (gyakran így neveztünk három srácot) felfedeztek a panzióhoz épített pincét, ami az első emeletről közelíthető meg. Javasolták, hogy nézzük meg, de mi kicsit kétkedtünk benne, hogy létezik ilyen, de úgy gondoltuk, hogy ha mégis igaz és nem viccelnek velünk, akkor kár lenne kihagyni. Nem vicceltek tényleg az emeletről nyílt és a löszfalba épített gyönyörű pincét láthattunk, ami állítólag a panzió bővítése és átalakítása során került feltárára. A második nap kicsit későn keveredtünk az ágyba, de nagyon kényelmes fekhelyeink voltak hűvös szobával, ezért a túrázók nagy része kipihelve ébredt. Ismét bőségesen kellett reggeliznünk és hasonló úti csomagot kaptunk mint az előző nap. Kis tolláskodás után elindultunk hazafelé.

A haza utat már a földutak kikerülésével terveztük csak Udvar után vállaltunk egy hosszabb szakaszt, mert szerintem a mi kedvünkért legyalulták és igen jól járható volt. Szükség szerinti pihenőkkel, mert igen sokat kellett innunk. A nagy melegben folyamatosan haladtunk Bólyig, ahol sörözés, fagyizás volt a program és felmerültek alternatív program lehetőségek is. Mivel Pécsváradon kerékpáros találkozó volt, páran úgy döntöttek, hogy nem hagyják ki ezt a programot és hárman el is indultak, hogy minél előbb ott lehessenek az eseményeknél. Ismét megfogyatkoztunk kissé, de még a túravezetők velünk volt, de őt is vonzotta ez a pécsváradai lehetőség, ezért Szederkénynél úgy döntött, hogy innen már hazatalálunk és eltekert ő is a kerékpáros találkozóra. A túra vezetését András vette át és igen profin megoldotta, mert kellemes tempóval és elég pihenővel jutottunk el Kozármislenyig, ahol elbúcsúztunk megint négy embertől, akik a keleti városrész felől szerettek volna haza jutni. Kertvárosig igen forgalmas volt az utunk, de minden gond nélkül eljutottunk a városba és itt már befejezettnek nyilvánítottunk a túrát és mindenki ment haza a maga útján.

Legközelebb sem szeretnék kihagyni egy ilyen remek programot és mindenkinek javaslom, hogy más se tegye. Jó társaság, kellemes szállás, bőséges és finom ételek, gyönyörű tájak. Ennél több nem is kell egy pünkösdi hosszú hétvégéhez.

Miklovich Csilla